
Kněžna Ludmila

Staneš se mocnou vládkyní, Ludmilo. Budeš slavnou kněžnou! Lid tě bude milovat a ctít. Žádná žena před tebou, byť z urozeného rodu, nedocílila takového postavení.“ Vědma Ida po těch prorockých slovech přihodila na oheň hrst suchých bylin. Dým, který z nich stoupal k nízkému očazenému stropu, od něhož visely svazky koření a nějaké další suché rostliny, vmžiku naplnil zšeřelou chýši omamnou, ostrou vůní. Ludmile se z ní tak trochu zatočila hlava.

„Bude mě můj choť... milovat? A dám mu syna? Dám mu dědice?“ vyhrkla Ludmila nedočkavou otázkou.

Vědmě zvlínil rty téměř pobavený úsměv. Tvář se jí přitom poskládala do hlubokých vrásek a Ludmilu při pohledu na ni rouhačsky napadlo, že jí to tak trochu připomíná špatně vydělanou kůži. Vzápětí se však vlastní myšlenky zděsila. Posmívat se vědmě Idě, která dovedla číst myšlenky, viděla do budoucnosti a rozmlouvala s bůžky, to se nevyplácelo.

„Tvůj choť tě bude vskutku milovat,“ odpověděla jí Ida. Tohle je to jediné, na co se jí mladé dívky pokaždé přijdou zeptat. Ne na naplnění odkazu předků, ne na slávu rodu, ale na lásku. Možná je to dobře, protože láska je v životě to nejdůležitější a jen pošetilci to nechtějí vidět. „A dáš mu syna, a ne jednoho.“ Vědma pak hodila ho ohně ještě jednu hrst vonných bylin a zahleděla se dlouze do plamenů, jejichž jazyky nabyly sytě zeleného odstínu a vyšlehly téměř až k nízkému stropu.

Tvář jí náhle zvážněla a v očích se jí mihl stín strachu. „I tví synové budou slavní, ale jich slavnější bude tvůj nejstarší vnuk. Někdo se však pokusí zkřížit jeho cestu, jeho ušlechtilé plány, které budou totožné s tvými...“

Bude to žena...“ Vědma se odmlčela, tvář náhle ztrhanou, jako by se ocitla na konci sil. Bylo na ní vidět, že je zcela vyčerpaná, ale Ludmila se jí přesto zeptala: „Mohu tomu nějak zabránit? Myslím tomu, aby někdo zničil ty naše budoucí plány?“

Vědma na ni pohlédla. Zdálo se, jako by se vracela z velké dálky. Zrak měla náhle zcela vyhaslý a vrásčitá tvář vypadala tak stará, jako by vědma žila odedávna. „To ukáže až budoucnost,“ řekla obojace.

Ludmila zklamaně přikývla. Pochopila, že je audience u konce.

„Obětuj štědře bůžkům, aby sis je naklonila, a také na obětinu předkům nezapomeň,“ kladla jí ještě Ida na srdce.

Ludmila jen poslušně přikývla. „Nikdy na ně nezapomínám.“

Pak vstala a do mělké dřevěné misky, kam se vědmě obvykle dávaly dary za její proroctví, vložila velkou zlatou sponu.

„Jsi štědrá, Ludmilo,“ pochválila ji Ida místo díků. „Knížecí dceru nezapřeš.“

Ludmila sebou překvapeně trhla. Svoje jméno sice prozradit musela, neřekla však, že je její otec pšovanský kníže. Chtěla zůstat nepoznána. Měla vědět, že ji Ida prohlédne O výjimečných schopnostech téhle stařeny, která jí tak trochu naháněla hrůzu, se doslechla své.

„Jak jsi poznala, že jsem knížecí dcera? Jak to víš? Já myslela...“ Ludmila se zastavila na prahu a obrátila se k Idě. „Nebo ti to snad prozradila Mlada?“

Je krásná a ušlechtilá, tahle dcera pšovanského knížete Slavibora, pomyslela si Ida, a skutečně dosáhne velkých cílů. Zaslouží si to. O její laskavosti a štědrosti mluví každý už teď. Ovšem za ty velké cíle zaplatí stejně velkou cenu. Nač jí to však říkat už nyní, nač jí zkalit ten příslib štěstí, s kterým odtud bude odcházet?

Ludmilinu tvář nyní ozářilo sluneční světlo, které sem proniklo zvenčí, a pozlatilo jí jemnou pleť. V modrých očích jí zažehlo zlatavé plamínky a tmavé vlasy, sahající dívce až do pasu, se v něm kovově zaleskly.

„Mlada mi nic prozrazovat nemusela. Já vím mnohé, Ludmilo. Nejedno tajemství je mi známo,“ odpověděla jí vědma.

Dívka neodpověděla, jen přikývla a vykročila ven do té sluneční záplavy.

„Přijď zase. Ráda ti poradím, paní,“ zavolala za ní Ida, ale Ludmila už byla tatam.

„Tak co? Co ti věštila ta stará čarodějka? Dostaneš bohatého ženicha? A k tomu mladého a pohledného, který tě bude navěky milovat?“ vyzvíдалa nedočkavě Mlada. Zнала Ludmilu od dětství, a mohla si proto podobnou důvěrnost dovolit.

Mladin otec patřil k rádcům pšovanského knížete a ona s Ludmilou vyrůstala, aby se pak stala jednou z dívek v jejím doprovodu. Byla hezká, s vlasy plavými jako zralé obilné klasy a s očima zelenýma jako dva úlomky lesklého malachitu. A dovedla být milá. Nebo se spíš dovedla jako milá, obětavá a nezištná přítelkyně stavět, protože jí z toho plynuly nemalé výhody. Ovšem smutnou pravdou bylo, že myslela v první řadě na sebe.

Mladin otec u knížecího dvora zastával významné postavení a k nejhodnějším rovněž nepatřil, nicméně nebyl kníže jako ten Ludmilin. A tak Mladu nečekal sňatek s urozeným mladíkem z některého z předních rodů, třeba z Přemyslovců. Rodiče se netajili tím, že by dcery, a mezi nimi Mladu, nejraději vydali co nejdříve, aby jim ubylo starostí. Ženichové, kteří přicházeli v úvahu, byli ale nanejvýš zazobaní sedláci či mistři nějakého řemesla.

„Řemeslo má přece zlaté dno,“ téměř se utrhla na Mladu matka, když dcera nad takovou vyhlídkou pouze ohrnovala nos. „Lepší poctivý manžel než nějaký urozený panáček, který by ti jen sladkými řečičkami popletl hlavu a pak tě nechal s parchantkem v náručí.“ Při těch slovech blýskla po Mladě přísným pohledem.

„Ach, matko, nejedna milostnice se přece má lépe než manželka,“ namítla tehdy Mlada.

Matka jí místo odpovědi ušetřila pořádný políček. „Tak tohle si o tom myslím já!“ rozkřikla se na ni a pak už mírněji dodala: „Ne, abys něco takového vypustila z úst před otcem. V takovém případě by to také jen u políčku skončit nemuselo. A nezapomínej, že nejeden z urozených už přijal křest a s ním novou víru. Podle křesťanských zákonů smí muž mít pouze jednu jedinou manželku, s níž uzavře zákonný sňatek a s níž teprve poté zplodí potomstvo.“

Mlada si však matčina slova nevzala k srdci. Nehodlala skončit jako udřená hospodyně na nějakém statku, která rodí zákonitému manželovi jedno dítě za druhým. Rozhodla se, že se v tomhle ohledu postará o svou budoucnost sama, a proto se držela Ludmily. Jen u knížecího dvora může potkat toho pravého, který jí otevře cestu do vyšších kruhů.

Ludmila vrhla na Mladu pobavený pohled. „Tvrдила, že se stanu mocnou vládkyní a že mě bude můj choť milovat, jak se to obvykle říká,“ mávla pochybovačně rukou. Na podobné věštby přestávala věřit stejně jako na nutnost předkládat bůžkům obětiny, i když to se dosud nahlas vyslovit neodvažovala.

„Ty na taková proroctví nevěříš?“ užasla Mlada a ve tváři se jí zračilo zděšení. Pochybovat o pravdivosti věštby se nikdy nevyplácelo.

Ludmila jen pokrčila rameny. „Myslím, že mi ta vědma řekla přesně to, co jsem chtěla slyšet. Ostatně... nepřišla zkrátka, dobře jsem jí zaplatila.“

„Takhle bys mluvit neměla.“ Mlada se poplašeně ohlédla, jako by se bála, že ta rouhačská slova mohl někdo zaslechnout. Umínila si, že si musí bůžky, které ta řeč mohla popudit, usmířit tučnou obětinou.

Ludmila se však jen zasmála.

V tu chvíli se už ocitly na břehu Labe, kousek od místa, kde se do něj vlévala Vltava. Nad nimi se na příkrém ostrohu tyčil Pšov, hradiště knížete Slavibora.

Obлак prachu, který se zdvihl na cestě klikatící se od hradiště dolů k řece, zvěstoval, že se k nim blíží skupina jezdců. Mlada po chvíli poznala v prvním z nich Ludmilina bratra Velen. V rychlosti si přičíslna plavé vlasy a upravila si nařasené roucho s širokým pásem ozdobeným naleštěnými polodrahokamy.

Byla si moc dobře vědoma, že tohle oblečení dává vyniknout jejímu štíhlému pasu i oblým křivkám. A doufala, že na ní konečně spočine Velen zamilovaným pohledem. Mohl být knížecí syn a ona pouhá poddaná, zato půvabem byla jistě bohatší než mnohá urozená dcerka. Jenže Velen v ní viděl pouze sestřinu družku, nic víc. Tedy alespoň zatím.

Mlada se nicméně svých vysokých cílů nevzdávala, ostatně proč jich nedosáhnout právě prostřednictvím Velen? Pravda, přehnaný zájem o ni zrovna nejeví, ale jak se říká, všeho do času.

A co na tom, nezíská-li jeho náklonnost? Jsou tu přece i jiní. Podmanit si nějakého mladého, urozeného Přemyslovce, to by bylo možná ještě lepší. A nakonec by vzala zavděk i někým z rodu Stodoranů, který prý v poslední době nabývá na vlivu i důležitosti.

Hra o moc mezi několika silnými a vlivnými rody je zajímavě rozehrána, a tak se možná vyplatí chvilku počkat.